

Arrest

nr. 42 254 van 23 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 februari 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 198.147 van 23 november 2009 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 13.149 van 26 juni 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 19 december 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 januari 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 30 januari 2007 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens u verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meerbepaald uit het district Kandze in de gelijknamige prefectuur. U zou op jonge leeftijd in een plaatselijk klooster zijn ingetreden. In 1991 zou u naar India zijn gereisd waar u in het Sera klooster zou hebben verblijven. Omwille van de lage levensstandaard en uw verantwoordelijkheid ten overstaan van andere monniken, zou u dit klooster verlaten hebben. U zou met een Nepalees paspoort naar Europa zijn gereisd waar u op 19 december

2005 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u attesten neer die verwijzen naar uw aankomst in India in 1991 en enkele fotos.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient heden, ten gronde, op basis van onderstaande bevindingen te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er moet immers worden opgemerkt worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), op het Commissariaat-generaal in dringend beroep (DB) en in de door u ingevulde vragenlijst uitdrukkelijk beweerde in 1996 te zijn teruggekeerd naar Tibet. U zou daar anti-Chinese activiteiten hebben ontplooid en daarop zou u hebben besloten om in 1999 Tibet opnieuw te ontvluchten (zie gehoorverslagen DVZ, DB en vragenlijst van 10/10/2006). Uiteindelijk verklaarde u tijdens het gehoor ten gronde (TG) op het Commissariaat-generaal dat uw eerdere verklaringen niet de ware toedracht uitmaken van uw vluchtrelaas en dat u nooit naar Tibet zou zijn teruggekeerd (zie gehoorverslag CGVS 18/12/2006 p.8). U probeerde aldus de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden. Men kan redelijkerwijs verwachten dat u bij het indienen van een asielaanvraag van bij aanvang van de asielprocedure en spontaan een waarheidsgetrouwe en zo volledig mogelijke getuigenis aflegt omtrent de elementaire gegevens van uw asielaanvraag ("Handbook on procedures and criteria for determining refugee status", UNHCR, 1992, p.48-49).

Overeenkomstig het rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" dient het Commissariaat-generaal dan ook uw asielaanvraag te verwerpen en een beslissing van weigering tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te nemen. De verantwoordelijkheid die op de kandidaat-vluchteling rust doorheen de asielprocedure, met name dat van hem verwacht wordt zijn asielrelaas volledig en duidelijk uiteen te zetten, impliceert dat zijn verklaringen waarheidsgetrouw dienen te zijn over de hele asielprocedure. Verder dient opgemerkt dat u geen nieuwe elementen naar voor brengt tijdens het gehoor ten gronde op het Commissariaat-generaal die aan bovenstaande vaststelling afbreuk zouden doen. Betreffende de door u neergelegde documenten die door de kloosters in India en Tibet werden uitgegeven, verklaarde u dat de inhoud vals is (zie gehoorverslag CGVS 18/12/2006 p.11). Ook uw voorgelegde "hukou" (familieregistratie attest) zou op frauduleuze wijze zijn verkregen (zie gehoorverslag CGVS 18/12/2006 p.11). De overige voorgelegde documenten, zijnde foto's en attesten van aankomst in India in 1991, kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u noch als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend, noch voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 52, 62 en 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker voert tenslotte een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker beweert in een eerste middelonderdeel dat hij wel degelijk als vluchteling dient te worden erkend. Uit de elementen van het dossier blijkt volgens hem dat hij noch in India, noch in Tibet een normaal leven kan leiden. Omdat verzoeker in Tibet op jonge leeftijd toetrad tot een klooster en in 1991 als illegaal naar India vertrok waar hij ook in een klooster verbleef, "zit verzoeker vandaag gekneld tussen twee vuren". In India beschikt hij niet over geldige verblijfsdocumenten en hij kan als Tibetaan onmogelijk naar China terugkeren. Hij leefde in India in socio-economisch moeilijke omstandigheden en had angst om als illegaal betrapt te worden en in de gevangenis te belanden, waarna hij een grote som zou moeten betalen of riskeert gerepatriëerd te worden naar China. Verzoeker bevestigt dat hij op aanraden van de mensensmokkelaars aanvankelijk had verklaard dat hij eind jaren negentig vanuit India naar China was teruggekeerd. Onder invloed van morele druk van de interviewer van het Commissariaat-generaal, die had meegedeeld dat het in verzoekers belang was en "dat hij enkel maar kans zou kunnen maken op een gunstige beslissing" door de waarheid te spreken, kon hij niet anders dan toegeven dat hij in 1996 niet was teruggekeerd naar Tibet. Die bekentenis gaf echter geen aanleiding tot een gunstige beslissing, doch werd tegen verzoeker gebruikt in de beslissing om zijn asielaanvraag te verwerpen op grond van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Verzoeker stelt dat dit geen ernstige manier van interviewen is, dat de beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden en dat minstens een beoordelingsfout werd begaan. Verzoeker zet uiteen dat hij risico loopt te worden gearresteerd door de Chinese autoriteiten en te worden mishandeld als hij naar China wordt teruggestuurd gelet op het feit dat hij China als Tibetaanse monnik op illegale wijze heeft verlaten. Het

principe van de goede rechtsbedeling en het zorgvuldigheidsbeginsel vereisen dat ernstiger onderzoek wordt gedaan naar de problemen die verzoeker in China en in India riskeert te ondergaan. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft volgens verzoeker het redelijkheidsbeginsel miskend door uit de verklaringen van verzoeker en de feitelijke gegevens van het dossier te komen tot zijn beslissing.

In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker citeert de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en werpt op in aanmerking te komen voor bescherming op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omdat hij foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of zelfs executie riskeert door de Chinese politie. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfelt er niet aan dat verzoeker een monnik is. Uit rapporten van Human Rights Watch, die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, blijkt dat de mensenrechten van Tibetanen in China niet worden gerespecteerd. Zo heeft China nooit een geloofwaardig onderzoek gevoerd naar acties van veiligheidstroepen tegen Tibetanen, vluchten er nog jaarlijks duizenden Tibetanen naar Nepal en India en is er sprake van socio-economische repressie in China.

2.2. De Raad merkt op dat voor zover in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, het middel juridische grondslag mist. In casu kan de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Hetzelfde geldt waar de schending wordt aangevoerd van artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet. Het geschonden geachte artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de zogenaamde dringende beroepen tegen de voormalige beslissingen van niet-ontvankelijkheid van de gemachtigde van de minister en werd afgeschaft door toedoen van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker in zijn middel tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en dat anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tibetaans machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad toe het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. Verzoeker heeft bij het afleggen van zijn verklaringen toegegeven dat hij bedrog heeft gepleegd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/12/2006, p. 8), wat in het middel niet in het minst wordt betwist. Verzoeker hekelt enkel de wijze waarop verzoekers bekentenis zou zijn uitgelokt. Uit het administratief dossier blijkt echter geenszins dat de dossierbehandelaar op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens het gehoor morele druk zou hebben uitgeoefend zoals verzoeker beweert. Op grond van verzoekers twijfelachtige verklaringen omtrent de stukken, o.a. de "Hukou" (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/12/2006, p. 5-7) en de afwezigheid van de eerder aangekondigde foto's van verzoeker in Tibet na 1996 (stuk 11, gehoorverslag CGVS 11/09/2006, p. 9), stelde de dossierbehandelaar volgende vraag: *"Bent u zeker dat u wel bent teruggekeerd want u kan dat met geen enkel stuk hard maken?"* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/12/2006, p. 8). Als antwoord op deze vraag wijzigde verzoeker zijn relaas en gaf hij toe dat hij

China reeds in 1991 had verlaten en dat de “Hukou” door zijn broer gekocht werd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/12/2006, p. 8 en p. 11). Er werd geen enkele druk uitgeoefend op verzoeker en er werd hem, op basis van zijn verklaringen, geen uitzicht geboden op een positieve, dan wel een negatieve beslissing zoals verzoeker beweert. Geen enkele wettekst noch rechtsbeginsel verplicht de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielzoeker attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen van het dossier en van het verhoor (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.568). Verzoeker kan dus niet voorhouden dat de werkwijze van de dossierbehandelaar zou indruisen tegen de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur. Op grond van het vastgestelde bedrog kon de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rechtsgeldig besluiten tot verwerping van de asielaanvraag.

2.8. Voor zover verzoeker aanvoert dat de toepassing door de Commissaris-generaal van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*” de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of de beoordeling van het risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in de weg stond, dient te worden opgemerkt dat zijn algemene beweringen op dit punt niet volstaan om dergelijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoeker werpt op dat hij in India in moeilijke socio-economische omstandigheden leefde en dat hij vreesde om als illegaal te worden opgepakt en eventueel naar China te worden gerepatriëerd, waar hij door de Chinese autoriteiten zou worden mishandeld of zelfs geëxecuteerd. Volgens verzoeker worden de mensenrechten van Tibetanen in China nog steeds niet gerespecteerd zoals blijkt uit de door hem aangehaalde rapporten van Human Rights Watch, die hij ook aan zijn verzoekschrift toevoegt. De ingeroepen socio-economische situatie in India valt buiten het kader van een asielaanvraag. Met betrekking tot verzoekers vrees om in China te worden blootgesteld aan een onheuse behandeling, stelt de Raad vast dat een algemene verwijzing naar de volgens de verzoekende partij bestaande situatie in haar land van herkomst en het aanhalen van een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat, aangezien de verzoekende partij deze niet betreft op haar individuele en persoonlijke situatie (cf. RvS 24 januari 2007, nr.167.854). De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Blijkens het administratief dossier was verzoekers vertrek uit Tibet in 1991 trouwens eerder ingegeven door de hunkering naar betere levensomstandigheden dan door asielrechtelijke motieven (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/12/2006, eindpagina).

2.9. Ter terechtzitting legt de verwerende partij het “*Algemeen ambtsbericht China, maart 2009*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken neer dat de actuele situatie van Tibetanen in het buitenland bespreekt. De verzoekende partij verzet zich tegen deze neerlegging en vraagt dat het kwestieuze stuk uit de debatten wordt geweerd. Dit verzoek wordt echter geenszins gemotiveerd.

2.10. Wanneer nieuwe gegevens voor de Raad worden aangevoerd, moet artikel 39/76, §1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet aldus worden geïnterpreteerd dat het de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die kennis neemt van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, dispositief; GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, B.7). Dit houdt in het bijzonder in dat deze bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin moet worden gelezen dat zij de Raad er toe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat hem wordt voorgelegd door de partijen en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde of ongegronde karakter van het beroep kan aantonen en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de partij die zich op nieuwe gegevens beroept, aannemelijk maakt dat zij deze gegevens niet eerder in de procedure kon mededelen (cf. GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, B.6.5).

2.11. De Raad stelt vast dat het nieuwe gegeven in casu steun vindt in het rechtsplegingsdossier omdat de verzoekende partij in haar verzoekschrift oppert dat zij het risico loopt om als illegaal vanuit India naar China te worden gerepatriëerd. Verder blijkt het nieuw gegeven van die aard te zijn dat het op een zekere wijze het ongegrond karakter van het beroep kan aantonen omdat de voorgehouden vrees geobjectiveerd dient te zijn, terwijl uit het nieuw gegeven blijkt dat de vrees ongegrond is. Daarenboven kon dit gegeven onmogelijk eerder in de procedure medegedeeld worden vermits het kwestieuze document dateert van maart 2009 en de verwerende partij sinds de sluiting der debatten op 4 juni 2008 dit gegeven slechts op de terechtzitting op 25 maart 2010 op nuttige wijze kon voorleggen. Gelet op het feit dat de door artikel 39/76, §1, derde lid voorgeschreven voorwaarden vervuld zijn, dient het nieuwe gegeven in aanmerking te worden genomen.

2.12. Uit het neergelegde Ambtsbericht blijkt dat de door verzoeker ingeroepen angst om vanuit India naar China te worden gerepatriëerd louter hypothetisch en ongegrond is. Het document vermeldt immers het volgende: “*Er zijn geen berichten dat Tibetaanse vluchtelingen door India worden teruggestuurd.*” (zie neergelegd stuk, Algemeen Ambtsbericht China, maart 2009, p. 94).

2.13. Verzoeker toont geenszins aan dat “*ernstiger onderzoek*” tot een andere besluitvorming aanleiding zou geven noch dat de feitelijke gegevens van het dossier onverenigbaar zijn met het besluit, zoals hij beweert. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel of een beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en tien door:

dh. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
dh. F. TAMBORIJN,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER